Mastering Inner Leadership

On Martie 11, 2017

Fii capabil să renaști din propria cenușă a suferinței, condiționându-te să crezi într-un adevăr autoimpus.

Îți spun cu mândrie, Mercedes, că Dumnezeu avea nevoie de mine, și am trăit. Cele mai groaznice nenorociri, cele mai cumplite suferințe, părăsirea de către toți cei ce mai iubeau, persecutarea din partea celor ce mai cunoșteau, iată care a fost prima parte a vieții mele.

Apoi, pe neașteptate, după captivitate, singurătate și mizerie, au urmat aerul curat, libertatea, o avere atât de orbitoare, de uluitoare și de nemărginită, încât numai dacă aș fi fost orb aș fi putut să nu-mi dau seama că Dumnezeu mi-o trimitea pentru niște scopuri atât de mărețe.

De atunci bogăția aceasta mi s-a părut că are o menire sfântă. De atunci nu m-am mai gândit nicio clipă la viață căreia tu, biata femeie, i-ai gustat uneori dulceața. N-am mai avut niciun ceas de liniște: mă simțeam mânat ca norul de foc coborând din cer ca să ardă cetățile blestemate.

Asemenea căpitanilor aventuroși ce se îmbarcă pentru o călătorie primejdioasă sau plănuiesc o expediție fără întoarcere, îmi pregăteam merindele, îmi încărcam armele, îmi adunam mijloacele de atac și de apărare, deprinzându-mi trupul cu încercările cele mai cumplite, deprinzându-mi sufletul cu loviturile cele mai aspre, obișnuindu-mi brațul să ucidă, ochii să privească suferința, gura să zâmbească la priveliștea cea mai îngrozitoare.

Din bun, încrezător și uitător cum eram, m-am făcut răzbunător, prefăcut, rău, sau mai curând nepăsător ca surda și oarba ursită. Atunci m-am năpustit pe calea ce-mi era deschisă, am străbătut spațiul și am ajuns la țintă. Nenorocire celor întâlniți în drum ! Nenorocire celor care m-au închis în bezna temniței și celor ce au uitat că mă aflam acolo !

Leadership: Îți măsori progresul în conștiința unui destin emanat din adâncul unei vieți greu încercate, în funcție de durata prezenței tale în trailerul numit "Those who betrayed you"?

Adevărul pe care liderii îl ascund în interior nu este o adaptare la marea lovitură a vieții suportată cu stoicism, ci un răspuns la minunea pe care au trăit-o. Ei știu că viața este asemănătoare salciei la malul apei: înflorește doar dacă e udată cu suferința acestei lumi. Mult mai important, însă, ne apare faptul că dacă privim la viață ca la facerea unei minuni atribuită unui salt făcut deasupra tuturor vicisitudinilor destinului, atunci însăși suferința capătă valențele unei recompense care urmează să vină.

Mai mult decât atât. Dacă omul supus încercărilor vieții se măsoară după tăria sentimentelor pe care și le stăpânește într-un decor al întunericului, spre a fi perceput conform condițiilor în care ia naștere ura și chibzuința, mânia și încrederea într-un Dumnezeu nevăzut, atunci leadershipul se poate măsura în funcție de ceea ce omul reușește să împlinească prin miracolul creării unei noi reguli de intervenție în destinul celorlalți oameni.

Dintr-un martor al sensului vieții, neputându-și stoca în memorie decât variațiuni ale aceluiași îndemn lăuntric „aș vrea să mor", omul devine un capriciu al destinului într-un joc de-a „hai să văd dacă poți să te repari". Astfel, el se vede nevoit dea reply la toate

încercările îndurate cu stoicism, nevoit să perceapă doar culoarea „roșie” a dorinței de răzbunare situată la limita distanței dintre ceea ce a fost și ceea ce ar putea ajunge.

Un om puternic își compromite autoritatea dacă nu reușește să răspundă unui context mai larg de tendințe și provocări care accelerează expansiunea propriei conștiințe spre o zonă a puterii de decizie. Dar, în același timp, el își compromite toate aspirațiile de pace sufletească dacă uitarea pe care o invocă un nou statut nu este indusă de gama variată a unor valori de tip demn-nedemn, just-injust, echitabil-inechitabil.

Menirea omului de a se depărta de sursa primară a durerii se produce în momentul când el devine independent de ceea ce se petrece în interiorul lui.

Viscolul natural bate deșertul, iscând în urma lui nori amenințători de praf. Însă omul care se conectează la un nou început de viață trebuie să satisfacă condițiile obligatorii ale tranziției spre conștiința răspunderii față de modul cum trăiește și față de ceea ce decide că merită experimentat, fără a lăsa în urma lui un gol imens numit „vinovăție” venit după faultul numit „răzbunare”.

Anulează-ți golul, ai grijă cui aduci nenorocire ! În leadership, care include marea forță a caracterului, se punctează uneori mai bine încercările de a te pune în offside, decât golurile care aduc victoria.

Un lider nu-și măsoară progresul în conștiința unui destin emanat din adâncul unei vieți greu încercate, în funcție de durata prezenței sale în trailerul numit “Those who betrayed him”, ci după felul cum își recăpătă și își păstrează strălucirea virtuților sale de-a lungul timpului.

A deveni independent de ceea ce se petrece în interiorul tău seamănă cu o comoară ascunsă pe fundul oceanului care nu poate fi recuperată decât cu prețul scufundării tale într-un moment de descurajare: trebuie să îți judeci acțiunile fără să te autocompătimești.

Mastering Inner Leadership se referă la continuarea luptei dusă împotriva unei rânduieli aprige a vieții săvârșite prin durere, care încadrează omul într-un trend al înaintării spre o împlinire care îl dezleagă de limitările propriei firi, cu slăbiciunile și neajunsurile ei.

Dar în acest context este nevoie de o mișcare a hazardului, de o improbabilă grație divină, de o sursă vastă de câștig, care să-l ajute să regăsească ceea ce a pierdut.

Liderii puternici în interior sunt capabili să renască din propria cenușă a suferinței. Ei sunt dispuși să-și exploreze gândurile și atitudinile, le compară cu cele ale unui status mai vechi, și să le aleg pe cele care răspund cel mai bine obiectivelor durabile de valorificare a propriilor forțe de construcție a viitorului.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/mastering-inner-leadership.html